

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 26. vinotoka 1894.

List 43.

Terpeči Kristus.

(Tihomil.)

Na gori križ lesén stoji,
Se kvišku proti nebu vzdiga;
Na njem Rešitelj naš visi,
Oči v nebo k Očetu dviga.

Dva križa ima na stranéh,
Na njih — razbojnika visita.
Z Gospodom čaka smert obéh;
Le — da zasluženó terpita.

Za nas terpi Gospod molčé,
K Očetu na višavah moli:
Kaj delajo, njih um ne vé;
Za nje prositi zvoli.

Razbojnika na levi, glej!
Ki boj sé smertjo že bojuje.
Še žáli Kristusa brez mej,
Preklinja, zaničuje.

A desni? tá za vzor naj bo,
Podoba prava je kesanja.
Solze rosijo mu v oko:
Prišel do grehov je spoznanja.

„Odpusti vse ti Oče moj:
Serce storjeno obžaluje.“
„Še danes v rajú boš z menoj,“
V tolažbo Kristus zaterjuje. —

Da čuli bi i mi kedaj
Osodne — sladke te besede.
Bi boljše bilo kot sedaj.
Ker: prosti bili vse bi bede.

Devica sv. rožnega venca.

Po vsih katoliških cerkvah se zlasti v mescu vinotoku (oktobru) razlega molitev sv. rožnega venca. Velike so pa tudi milosti, ktere se do-

bivajo z zvesto molitvijo sv. rožnega venca. Lis^t „Kanisius-Stimen“ je v začetku tega mesca pri- nesel:

Marijine obljube v prid častivcev Marijinega rožnega venca.

Kaj tedaj Marija obeta tistim, kteri njen rožni venec vredno in pobožno opravljajo? Obeta v 15. točkah velikih in posebnih milost, točke so naslednje:

1. Kdor meni stanovitno služi in moj rožni venec moli, bode prejel neko posebno milost.*)

2. Vsem tistim, ki bogoljubno molijo moj psalter (rožni venec), obljubim svojo posebno brambo in velike milosti.

3. Rožni venec bode kot močno orožje proti peklu, bode pregrehe razdeval in krive nauke zatiral.

4. Čednost in dela pobožnosti bo povzdignil v novi cvét; dušam bode bogato delil usmiljenje Božje; odvrácal bo ljudi od nečimurne ljubezni tega svetá in jih vlekel k ljubezni božji, in budil bo v njih hrepenenje po nebeških dobrotah! O koliko duš se bo s tem posvečevalo.

5. Duša, ki se meni z rožnim vencem pri-poročuje, ne bo zgubljena.

6. Kdor pobožno moli sveti rožni venec in pri tem skrivnosti premišluje, ne bo obupal, ne bo neprevidene smerti umerl; temuč bo se spre-obernil, ako je v grehah, ter bo ostal v milosti božji, ako je pravičen, in bode vreden večnega življenja.

7. Kdor goji pravo češčenje do mojega rož- nega venca, ne bo umerl brez svetih zakramentov.

*) Op. Dobro pazi na besedo: Kdor Mariji stanovitno služi.

8. Hočem, da častivci mojega rožnega venca v življenji in v smerti imajo luč in polnost milosti ter se v smerti dopusté k družbi zveličanih.

9. Pravi častivci mojega rožnega venca se bodo v nebesih velike častitljivosti veselili.

10. Castivce mojega rožnega venca bodo kmalo rešene iz vic.

11. Kar prosiš z rožnim vencem, boš prejél.

12. Kdor razširja moj rožni venec, bo od mene v vsaki sili pomoč dobil.

13. Od svojega božjega Sina sem dosegla milost, da družbeniki rožnovenske bratovščine v življenji in v smerti imajo celi nebeški dvor za svoje sobrate.

14. Kdor moli moj rožni venec, je moj sin in brat v Kristusu, mojem edinorojenem.

15. Pobožnost do mojega rožnega venca je veliko znamenje izvoljenja.

Opomba. Te velike obljube so v svoji celi obširnosti storjene takim, ki molijo celi rožni venec petnajsterih skrivnosti, ki se imenujejo psalter. Kdor tedaj vseh teh obljub hoče v polni meri deležen biti, se mora serčno prijeti molitve in duhovno lenobo premagati, akoravno ni zaveza, da bi se morali ravno vsak dan vsi trije deli obmoliti. Po starodavni navadi molijo ravno vsak 5 skrivnost, in sicer: v ponedeljek in četrtek veseli dél, v torek in petek žalostni dél, v sredo, soboto in nedeljo častitljivi dél.

Mesec rožnega venca.

(Konec.)

Premišljevanje marijanskega rožnega venca, čegar veliko dobroto smo Vam, Častitljivi Bratje, pojasnili v dvojnem oziru, naj Vam toliko bolj posvetli, zakaj ne jenjamo, zopet in zopet priporočevati, da pospešujete to molitev. Kakor smo omenili v začetku, sedanji čas dan na dan bolj potrebuje pomoči iz nebes, zlasti sv. Cerkev stiskajo mnoge hujave, ktere so sovražne njenim pravicam in njeni svobodi, in ker ravno tolike hujave žugajo v temelju izkoreniniti blagostanje in mir kerščanskih držav. Mi pa zopet in določno izrečemo, da v dosego te pomoči naj več upanja stavimo na rožni venec. Naj vendar ta sveta pobožnost povsod zopet pride v doželjeno nekdanjo čast. Naj se po mestih in vaséh v družinah in delavnicah, pri visokih in nizkih zopet ljubi in opravlja kot prelepo skazovanje kerščanskega verskega spoznanja in kot naj boljši pomoček v dosego božje pomoči in milosti.

Na to moramo sedaj toliko bolj misliti, ker brezglavna spačenost brezbožnikov vse počenja,

dražiti jezo Božjo in udarce pravičnega kaznovanja nad domovino priklicati. Kajti, ne gledé na druge vzroke, vsi dobri z Nami vred obžalujejo, da celo v naročju katoliških narodov je zelo veliko taci, kateri se nad vsakim veri storjenim zasramovanjem veselé, in kateri pri nesrečni sedanji svobodi tiska, kakor se vidi, na to mérijo, da bi naj svetejše verske reči in poterjeno zupanje na pomoč preblažene Marije Device pred ljudstvom v zaničevanje in psovanje pripravili. V ravno preteklih mescih še celo prevzvišeni Osebi Zveličarja Jezusa Kristusa niso prizanesli. Ni jih bilo groza, taisto zavleči na igravski oder, kateri je bil že sicer s sramotnim počenjanjem umazan, in predstaviti Ga opljenjenega veličanstva božje natore, ker ako se ta taji, mora odpasti tudi odrešenje človeškega rodú. Tudi se niso sramovali, človeka, kateri ima na sebi hudobijo in nezvestobo, ki ni ostudniše v vsi človeški zgodovini, izdajavca Kristusovega, njegovi večni sramoti iztergovati. Storjeno ali nastoječe zveršenje taci, pošastnosti v italijanskih mestih je splošnji sed obudilo in grenko se toži, da se je razžalila visokosveta pravica sv. vere, in pa žalila in teptala še pri tistem narodu, kateri se pred vsimi in po pravici hvali katoliškega imena. Vsled tega, kakor je prav, se je vnéla čujoča skerbljivost škofov; po vsi pravici so oddali pritoževanje do tistih, ki si morajo šteti v dolžnost, da branijo čast vere svoje domovine. Zraven tega so pojasnili svojim ovčicam, v koliki hudi nevarnosti se nahajajo, in jih tudi opomnili, da naj s posebnimi verskimi svečanostmi zadostujejo za bogoskrunsko zasramovanje, ki se je storilo preljubeznjivemu začetniku našega Zveličanja. Pač hvalno poterjujemo blagovoljnost, ki se je mnogotero razodevala pri dobrih vernikih in ta je hladila tudi našo bridkost. Mi pa pri tej priliki ne moremo zatreti glasú Svoje najvišje službe in s pritožbami škofov in vernikov z naj tehtnišo določnostjo sklepamo tudi Svoje pritožbe. Z ravno tisto gorečnostjo apostoljskega serca, s katero bogoskrunsko pošastno djanje obžalujemo in obsojamo, pošiljamo do kerščanskih narodov, imenito do Italijanov, resno opominjanje, da naj neskaženo ohranijo podedovano vero, to naj bogatejšo zapuščino, naj jo moško branijo in vterjujejo s čednim in bogoljubnim življenjem. Naj se torej tudi iz tega vzroka posamezniki in družbe poskušajo v mescu vinotoku v češčenju velike Božje Matere, mogočne Pomočnice kerščanske reči, velike nebeške Kraljice. Mi pa z naj večo radovoljnostjo poterjamo že poprej v ta namen podeljene odpustke.

In Bog, Častiti Bratje, ki nam je v „pre-

dobrotnem usmiljenji tako Srednico dal“ (S. Bernard de 12 praerogat. B. M. V. n. 2), in ki je „hotel, da naj vse imamo po Mariji“ (id. serm. in Nat. B. M. V. 2), naj po njeni priprošnji spolnuje naše skupne želje in náde, k čemur pride še poročstvo apostolskega blagoslova, kterege Vam samim in Vašim duhovnom in ljudstvu podelimo v Gospodu.

Dano v Rimu pri sv. Petru 8. kimovca 1894, v 17. letu našega papežtva.

Papež Leon XIII.

Duše v vicah, rožni venec, premišljevanje.

Z veliko gorečnostjo in gotovo tudi z mnogim pridom se obhajajo na Kranjskem že več let Šmarnice. Kdo se jih ne veseli in ne želi onega veselega mesca, posebno sedaj, ko je tako pusto vreme in se nam vedno slabeje še obeta. Rad bi napravil tudi v tem pustem, merzlem času tak majnik, Šmarnice, seveda ne zunaj v naravi, tistega bo napravil Bog, le poterpljenje; ali drugzega, v cerkvi nekaj podobnega kot imamo takrat.

Glejte, celi mesec oktober je posvečen D. Mariji, celi mesec preslavljamo D. Marijo in Jo prosimo, da bi pomagala našim potrebam, ktere ima vsak kakšne svoje, pa so tudi občne, ker se povsod širi nevera, se hoče vse staro prekucniti in sozidati nov Babilon. Pa ne bojmo se, sami si bodo glave razbili, le sebi škodovali; D. Marija bode odvernila kakšno večjo nesrečo od nas; saj je naša Mati, nas bo gotovo varovala, nas svoje otroke. Le mi svojo dolžnost storimo, le iščimo najprej božjega kraljestva in njegove pravice; vse drugo nam bo priverženo. Častimo še posebno Marijo, ker s tem zlasti širimo božje kraljestvo v sebi in na zunaj, ter razdiramo kraljestvo satanovo. Toda kako? Tako-le:

V mnogih krajih so že ta mesec molili sv. rožni venec in litanije M. B., kakor so ukazali sv. Oče papež. Da bi to molitev bolj s pridom molili, imamo jedno knjigo: „Razlaganje sv. rožnega venca“ od P. Hrisogona. Mnogi pridejo že prej nekoliko pred sv. mašo v cerkev, marsikteri molijo; drugi pa tudi ne. Te bi rešili tega dolzega časa, ko bi kak vernik, duhoven nima časa, bral pred sv. mašo četert ure ali kakih 10 minut. Ta knjiga ima premišljevanje za vsak dan, ker se tudi za Šmarnice lahko rabi. Tako bi enako branje vsem koristilo, onim, kateri se dolgočasijo, pa tudi oni, ki molijo drugači pred sv. mašo, bi lahko to branje porabili za vsakdanje premišljevanje. In če tako vsak dan kaj

premišljuješ, vsaj četert ure, glej jaz ti s sv. Terezijo obljubim nebesa. Zamudili ne bi nič s tem: kateri pride prej, sliši, če pa ne, zamudil ne bo s tem časa nobeden.

Kdor moli sv. rožni venec, naj nikar ne pozabi moliti na blagoslovljen molek. Dušam v vicah bo s tem zelo koristil; mnogo odpustkov je zgubljenih brez tega, in vendar je toliko potreb, toliko pokore delati, ker je toliko greha! In vendar pokore nočejo delati. Porabimo torej vsaj take odpustke, s kterimi si izbrisujemo časne kazni! Ne bodimo malomarni v teh rečeh; glejte, kako so posvetni ljudje prebrisani, iznajdljivi, kjer jim gre za časen dobiček.

Kteri so pa sv. rožni venec že ta mesec molili, oni si tudi lahko napravijo nekake Šmarnice prihodnji mesec. Mesec november je posvečen posebno dušam v vicah. In za ta mesec imamo tudi tako knjigo od ravno tistega pisatelja: „Pomoč dušam v vicah“ ali premišljevanje in molitve za naše ljube ranjke. Tudi tukaj najdeš za vsak dan tako premišljevanje o duša v vicah, od grozovitega terpljenja, ki ga imajo, pa tudi, kako jim moreš pomagati: s poterpežljivostjo, (reci raji, kadar bi rad zaklel: „Bog se usmili duš v vicah!“), z molitvijo, s sv. mašo, z odpustki, z vsakim dobrim delom, ki ga storiš iz ljubezni do duš v vicah in ga njim daruješ. Pomagaj jim, prosim te jaz za nje, beri to knjigo vsak dan pred sv. mašo, ljudje se bodo bolj greha varovali, ko bodo videli, kako pravični Bog greh tam kaznuje, in radi bode pomagali tem revežem, toliko raji, ker so morda kateri teh ranjkih njih starši, otroci, bratje ali sestre, ali sploh, kterim so dolžni pomagati. In blagor njim, ki so usmiljenega serca, ker usmiljenje bodo dosegli. S kakoršno mero vi zdaj drugim merite, z jednako bodo tudi drugi vam odmerjali. Merite torej ta dva mesca s polno mero molitve, svetih odpustkov, radi opravljajte sv. rožni venec, pogosto se vdeležujte odpustkov, posebno pa še sv. maše sedaj, ko bo bolj čas: in zaupajte potem, če tako storite, da bomo odvernili nesreče, ktere nam preté. Odvernili jih bo Kraljica sv. rožnega venca, D. Marija!

Dom. Janež.

„Pokaži, da si naša Mati!“

Adelajda Auberchon je umirala. Večerno, zahajajoče solnce lilo je mile žarke v lepo in bogato sobo, kjer je onemoglo človeško življenje bojevalo poslednji boj. Vlažni lasje pokrivali so vsi zmeršeni čelo in velike, oterpnele oči kazale so znamenja bližnje smerti. Ob strani klečal je njen jedini otrok, deček petnajstih let. Reginald ali Regy, kakor so ga

navadno imenovali, čutil je pervikrat bridko žalost, ktera more glodati na otroškem sercu. Svojo preljubljeno in dobro mater pred seboj videti umirati, to bilo je mnogo preveč, da bi mogel mirno prenesti. Glasno je tožil in jokal se in solze močile so mu mladeniški lici.

Materina bleda roka počivala je na povešeni dečkovi glavi. Tako ostala sta nekaj časa v globoki žalosti; le jokanje hudo zadetega dečka se je sem ter tje slišalo. Naposled spregovorila je mati ter z ljubeznjivimi besedami opominjala sina, naj v Boga zaupa. „Posebno si imej Marijo za mater. Ona, ki je bila tako ljubeznjiva mati za Boga Jezusa, bo podobno ljubeznjiva do tebe in do vseh, ki se priporočé v njeno varstvo in v njeno priprošnjo. Ona je svetla morská zvezda. Ako ti, moj preljubi otrok, vsak dan Marijo pomoči prosiš, te ne bo brez pomoči odvernila. Obljubi mi, da se hočeš vedno voditi dati tej Zvezdi, ktere blesk je tako čist in brez vsacega madeža, ako bodeš sam in zapuščen na viharnem morju življenja.“

Reginald vzdignil je glavo ter pokazal svoj s solzami obliti obraz. „Terdno Vam to obljubim, mati,“ dejal je jecljaje. In zopet počivala je materina roka na povešeni glavi, med tem ko je z derhtečim glasom molila; na dečkovo uho dospele so razločno besede: „Monstra te esse matrem, pokaži, da si mati!“ Z lahkim vzdihom zapustila je nato duša telesne vezí ter se napotila v prihodnji svét.

Z glasnim krikom sklonil se je deček k ljubljenu umerli materi. Pričujoči odnesli so ga nezavestnega iz sobe.

Tedni so pretekli, predno se je zopet zavedel, kajti hudo vnetje v možganih pretergalo mu je skoro nit življenja. Vendar je zmagala mladeniška moč in zopet je vstal z bolniške postelje. Vsak dan jokal je na grobu svoje matere in njegov edini izrek bile so zadnje materine besede: „Marija, moja Mati, pomagaj mi!“ Bi li ostala njegova molitev neuslišana?

Mladenču preskerbela je njegova teta, kateri je bil izročén. sprejetje v neko versko zavetišče. Pa tukaj mu ni vgajalo. Njegova dosedanja, premehka vzgoja bila je pričeta edino le od njegove matere, ktera pa ni poznala nobene resnobe, nobenih mej v prizanašanju. V njegovi celi naravi vkoreninjen bil je ošaben značaj, in njegova prevzetna naprava upirala se je tem bolj vsem nasprotnostim, čim bolj se je pri njem zgubljal spomin na umerlo mater. Učeniki, katerim je bilo znano njegovo prejšnje življenje, so se zelo nad tem žalostili, da se v njem vzbujajo take prehude strasti. Gorjé mlademu človeku, ki se ni naučil premagovati samega sebe! Reginald ni hotel preterpeti nobene omejitve ter je zapustil v svojem dvajsetem letu šolo. Ko je postal polnoleten, dobil je nekaj premoženja, katero mu je mati zapustila.

Sedaj prične se najžalostnejši del naše dogodbe. Do zdaj ostal je pri vseh svojih napakah vendar le zvest katoličan; odslej pa se je vdal navadam svoje okolice, taciñ malopridnežev, kateri so se mu le zavoljo denarja prilizovali. Popolnoma se je odtegnil vajam svete vere. Nič več ni prosil za pomoč svojo božjo Mater, tudi več molil. V svojem 25. letu bil je že v vseh pregreñah izurjen, vanje pogreznjen. Vsako noč si ga utegnil najti med igravci ali pa po najostudnejših, skrivnih potih. Ker je hotel izbrisati si

vsak spomin na svoje prejšnje pošteno življenje, začél je tudi gerdo kleti, tako, da so stermeli celo njegovi zgubljeni tovarši, ko je začél kaj tacega govoriti. Ko mu je slednjič zmanjkalo denarja, oziral se je po sredstvih, da bi si ga pridobil; prišel je pri tej priliki med zlobne tatove, kateri so v njem dobili spretnega pajdaša. Skovali so načerte, kako bodo oropali neko blagajnico ter določili kraj, kjer naj bi se sošli, namreč v bližini svojih stanovanj. Bilo je ravno pri vhodu v cerkev „brezmadežnega Spočetja.“

Reginald, ki je bil zelo lisičji v tem poslu, prišel je na določeno mesto mnogo prezgodaj, med tem, ko se je obhajala popoldanska služba božja. Ne da bi mislil na cerkev, je stopil vanjo. Misli si pa njegovo ostermenje, ko se je zapazil pri večernicah v katoliški cerkvi! Zbor čistih otroških glasov pričel je ravno peti „Ave maris stella.“ Reginald je radovedno poslušal, dokler ni slišal besedi: „Monstra te esse matrem.“ Te besede dozdevale so se mu kakor glas iz družega sveta. Tako molila je njegova umirajoča mati, tako mu je moliti velevala.

Padel je na kolena in v trenutku spomnil se je na svoje prejšnje življenje, na svojo otroško nedolžnost, na dobre nauke svoje matere in svojih učiteljev, pa na svoje poznejše življenje, polno zaničnosti in pregreh. Klečal je na istem mestu še dolgo potem, ko se je že vse ljudstvo vernilo domú in so se žarki zahajajočega solnca že zgubili. Cerkovnik je prišel ter prižgal luči; kmalu za njim prikazal se je sivolás duhoven, ki ga je na rame potipal ter na spovednico opomnil. Reginald prikimal je z glavo ter šel za častitljivim božjim služabnikom. Kaj se je nato zgodilo, ne moremo vedeti, kajti spovedna skrivnost je neoskrunljiva. Ko je spokornik vstal, bil je ves objokan.

Reginald klečal je pri oltarju presv. Device ter molil. Kmalu nato so se cerkvene vrata odperle in njegovi tovarši pogledali so skrivej v njo. Ko so ga zapazili, stopil je najderzniši k njemu. Reginald je vstal, šel za njim ter dejal: „Le eno še imam vam povedati, to je: vas zahvaliti, da ste me privedli na ta kraj. Z Bogom!“ Precej vernil se je v cerkev ter v molitev se zatopil. Drugo jutro prejel je sv. obhajilo. To pa še ni bil konec njegovega spreobrnjenja.

Nekaj mescev pozneje stopil je v frančiškanski red ter si prizadeval, s spokornim življenjem zadoštovati za svoje grehe. Dve materi ste iz nebes čuvale zgubljenega sina. Čast in hvala božji Materi Mariji, ki se svojih otrok tako usmili! (Gl.: Leo. 1894. Nr. 21.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Rusija ovíra, car umira!) Veselo naznanilo se je razširjalo, da jutrovi patrijarhi se imajo zbrati v Rimu pod predsedstvom sv. Očeta, ter se posvetovati v prid orientalske cerkve. Kar neprevidoma počí glas, da turški sultan ne pustí armenskega patrijarha v Rim in da tudi cerkveni francoski zastopnik je spoznal za primérno odložiti popotvanje. Tako tedaj bi se vsaj za zdaj posvetovanja sv. Očeta s patrijarhi ne bi mogle zverševati. Tega je kriva sedanja politika in ruski cepín, ki zna dobro cepiti versko edinost, ne pa je pospeševati! Sicer pravi telegram iz Rima, da 24. t. m.

je bilo prvo posvetovanje pod papeževim predsedstvom v prid zedinjenja vzhodnje cerkve s katoliško.

Čudno je to, ali pa tudi ne, da ravno v tem času, ko se tako gerdo dela zoper papeža in sv. Cerkev, se pa ruski car smerti bliža. Časniki pravijo, da ima kri zastrupljeno, ter je nekaka rakova bolezen, pa da tudi carinja in drugi udje cesarske hiše terpé na tej bolezni. Slučaji, ki menda niso slučaj. Še nobeno zatiranje papežev in katoliške Cerkve ni imelo dobrih nasledkov in jih tudi to ne bo.

Zraven teh nesreč v carovi družini so pa še nihilisti vedno za petami in preže na to, kako bi pokončali samoderžko vladarsko hišo, da bi potem zmešnjavo napravili in kje republiko na dan spravili. Pa kakor že bo, toliko je gotovo, da rovanje zoper katoličanstvo Rusiji in njeni vladni rodovini ne bo obrodilo blagra. Leon XIII, serčni starček, živi in dela z mladenško živostjo za sv. Cerkev v Rimu, car pa hira in umira v veliki Rusiji in še umirajoč, rad ali nerad, spodkopuje od daleč katoličanstvo! Kteri bo zmagal?

„Il Popolo“ piše: P. Vannutelli, dominikan, ki je obiskal glavna mesta in pozvedoval pri vzvišenih osebstvih, on spričuje, da med razkolniki je zelo znamenito gibanje v prid katoličanstva, mnogi in mnogi celo med razkolniškimi svečeniki zdihujejo po tisti uri, v kateri bi se zedinili z rimsko Cerkvijo, pa plašenje od strani politike zadušuje versko splamenitev, da ne more na dan... In vender bi Rusija ničesar ne zgubila, tudi v političkem oziru ne, temveč mnoge koristi si pridobila, ako bi focijansko razkolstvo poginilo.

Zidanje nove farne cerkve v Št. Juriju pod Kumom. Naj nese „Zgodnja Danica“ med verno slovensko ljudstvo veselo vest, da nam je šlo delo, s katerega pričetku smo pred štirimi mesci v tem listu poročali, srečno izpod rok. Saj smo storili letos še mnogo več, kakor smo ob pričetku mislili storiti. Cerkev je sedaj dozidana, če tudi še ne popolnoma dokončana. Pokrili smo jo s cementom in obokali z žgano opeko. Menili smo najprvo cerkev z lahkim kamnom obokati, a pozneje smo spoznali, da izhajamo boljše, če za to pripravimo žgane opeke. Jeli smo toraj po prazniku sv. aposteljnov Petra in Pavla žgati opeko za obok in sežgali smo je tri peči. Vsakdo vé, da je dalo to mnogo truda in dela. In če se še pomisli, da je bilo treba vso to opeko kakor tudi kamen, les, pesek in drugo pripravo za zidanje voziti po hudih slabih potih v hrib, vé vsakdo, da smo imeli v resnici precej težáv in skerbi. A vneti in pogumni naš gospod župnik vodil je naše verle farane tako, da so z veseljem vse storili, da se le tem hitreje zgradi nova farna cerkev.

In sedaj, hvala Bogu, imamo že tako prirejeno, da bomo mogli po zimi v nji opravljati službo božjo. Sedaj jo še znotraj snažijo. Do praznika vseh svetnikov bode to delo končano in tedaj se za zimski čas preselimo v novo cerkev.

Res nas čaka še tudi prihodnje leto dokaj dela, ker zidanje zakristije, kora, snaženja zunanjščine smo prihranili za prihodnje. A vender smemo reči, da je težavneje delo sedaj končano. Upamo pa tudi, da nam bode dobrotljiva roka božja, ki nas je doslej pri tem delu tako modro vodila, tudi zanaprej vedno pomoč delila in da se bomo mogli ob letu veseliti sadú našega dela in truda — dodelane farne cerkve.

Par iskric iz prijateljske roke od daleč. „Da naj pridejo v černe bukve dečaki, kateri se v cerkvi nespodobno obnašajo.“ Tako je prav! Pa nekaj se pograša, namreč: Palica! —

Danes sem v prvo videl „novo obljubno cerkev sv. Jožefa“ v Weinhaus-u (župnik gosp. vrednik dr. Jožef Dekert). O, ta cerkev je kaj lepa! Povem Vam, kar stermel sem. Ta cerkev je biser — vse po cerkvi se leskeče. Kaj tako krasnega se pač ne vidi — na dolgo in široko ne.

Nektere dni je, kar sem ogledal nekdanji častiljivi veliki karmeliški samostan v Leopoldovem, v katerem razun svetnega župnijskega duhovstva stane tudi en karmelit. Pokazal mi je velikansko knjigarno nekdanjih karmelitov; videl sem ondi res stermenja vredna dela. Nadja se karmeliški red, da samostan zopet dobí v posest. — že so se storili koraki v ta namen. Bil sem povabljen, da naj zopet pridem in natanko ogledam predragoceni zaklad, ki je v tej knjigarni.

Z Dunaja. (O Gospod, daj jim večni mir!) Zelo me veseli, da morem povedati blagim bralcem in bralkam dogodbo, ktera se je pripetila pred malo leti v neki gorski vasici, kjer sem pozneje poletni čas tudi prebival nekaj tednov; ta dogodbica je prav sposobna, da nam pojasni skrivnostno previdnost Božjo.

Še ni dolgo tega, kar sem bival tu kot gost tamošnjega, kakih deset minut od vasi oddaljenega in v prav lepem gradu stanujočega gospodarja, ter se veselil, da me je tako blagoselčno sprejel, in to tembolj, ker je on s svojo družino vred uoj somišljenik, in ker z besedo in z djanjem popolnoma odkritoselčno, očitno kaže svoje katoliško prepričanje. Le škoda, da so me moje službine zadeve poklicale že čez 14 dni zopet v službo. Pervi dan prosil sem svojega pogostovavca, naj me predstavi, ako mu čas dopušča, čast. gospodu župniku, s katerim sta bila dobra prijatelja. Povsod namreč imam navado, kamor pridem za delj časa, oglasiti se pri duhovnem pastirji, vem, da je dolžnost in tudi, ker si s tem pridobim ljubega, pravega in zvestega prijatelja, s katerim se morem sem ter tje kaj pogovoriti in razvedriti, pa tudi, kar je veliko več vredno, ker zvem z večkratnim pogovorom veliko znanstvenega, zraven pa si tudi mnogo pridobim in priučim za dušo in serce. Obiskala sva torej proti večeru pravega dne gospoda duhovnega, ki je po vsi okolici priljubljen in spoštovan zaradi dobrotljivosti, zvestega spolnovanja dolžnosti in zarad osoljene dobrovoljnosti. Ostala sva celo uro pri njem; pokazal mi je takoj svoj lepi in dobro obdelani vert, nato tudi bogato biblijoteko ter me povabil, kadarkoli bi me veselilo, natančneje si jo ogledati. Tega si nisem dal dvakrat reči, ter ko sem videl, da mu nisem bil nikoli nadelžen in je on tudi rad z menoj občeval, sem šel vsak drugi dan v župnišče. Dobri gospod bil je vedno tako ljubeznjiv, da me je spremil do bližnjega griča in me na to vsakrat zopet znova povabil. Tako preživel sem v njegovi tako ljubi družbi nekaj meni popolnoma nepozabljivih, zelo prijetnih ur, za kar mu moram pač vedno hvaležen biti.

Nekega dné, ko me je zopet spremljal iz hiše proti mojemu ljubeznjivemu stanovanju na višini mogočne skale, začudil sem se proti njemu, da so sicer vse vaše hiše na novo krite, streha ene same

hiše pa je stara in skoro popolnoma obrabljena. Gospod duhoven pa mi odgovori: „Poterpitate malo, povedal bom vam dogodbo, ki je se ravno tukaj veršila in je zares čudovita, pa tudi zelo pripravna, da človeku zbudí premišljevanje, ter ga prav iskreno opomni na previdnost Božjo.“

Še malo korakov, in stala sva pred omenjeno hišo. Poglejte, rekel mi je, to na steni visečo podobo! Spoštljivo vzela sva klobuke z glave in zerla na podobo, ki je visela v precej visoki votlini pred hišo za močnim steklom, ta podoba predstavlja ljubo Mater Božjo Karmelsko; zelo mil in prav materinsk je njen pogled; v levi roki derži Božje Dete in oba deržita v rokah škapulir. Spodaj pa vzdigujejo proseč roke iz strašnih plamenov uboge duše, terpeče v vicah, ter pričakujejo rešitve in gotovo zveličanje po premožnih priprošnjah preblažene nebeške Matere milosti in usmiljenja. Kako močno osupne zvestega gledavca in s kolikim zaupanjem do Marije ga napolnuje! Nato mi je povedal, zakaj se je tu postavila tako lepa in umetna podoba. Pred 2 letoma dejal je, bili so po vročem poletnem dnevu skoro že vsi vaški prebivalci pri počitku, kar začne goreti na koncu vasi vsled nepazljivosti nekega hlapca. Razširjal se je razsajajoči plamen od hiše do hiše tako naglo, da je bila vsa vás tekom ene ure eno samo veliko ognjišče. Prebivalci te hiše, oče, mati in trije že odrasli sinovi imeli so že več lét navado, vsak večer sveti rožni venec moliti, ter ga ljubi Materi Božji darovati v tolažbo ubogih duš v vicah. Ravno so tudi oni tako nesrečni večer skupno molitev skončali ter molili zadnjo češčenasimarijo za uboge duše, kar zaslišijo zunaj klic: Gorí, gorí! Nato reče pridna mati: Otroci, klečajte še malo časa! Mi molimo še tri očenaše za vse po nagli smerti pred sodbo poklicane kristjane; naj bojo ti pri ljubem Bogu naši zagovorniki, da nas revne grešnike milostno ohrani pred ognjem ter naše imetje obvaruje; naj nam ljube duše pomagajo v tej tako strašni uri! Vsi so v trenutku na kolenih, molili prav iskreno in polno zaupanja še tri očenaše, češčenamarije in dostavek: Gospod, daj jim večni mir! in izročili so sebe in svoje imetje varstvu Božjemu. Nato vzel je oče nekaj blagoslovljene vode, pokropil z njo sebe, svoje in hišo, ter izlil slednjič nekaj kapljic tudi na tla z lepim namenom, da naj se terpečim kristjanom v vicah podeli olajšanje bolečin.

Nato berzo zgrabijo sinovi potrebne stvari, ter se pridružijo onim, ki so se že pečali z reševanjem, in ti so zelo pridno sodelovali in reševali. Oče in mati ostala sta doma med tem, ko je mati vodo donášala, polival je njen soprog streho, ter se potem tudi pripravil, da bi v slučaju skrajne nevarnosti imel pri rokah vse potrebne reči. Ni preteklo pol ure, ko so iskre letele že na sosednjo hišo; kmalo se je tudi ta užgala; in sedaj leteli so zelo hitro ogorki tudi čez to hišo, in zgorele so na ta način vse nadaljne hiše do gozda na koncu vasi. Vročina bila je tolika, da je posestnik, ki je iz strešnih oken polival krovke, vso nadaljno rešilno delo moral popustiti, ter se podati v hišo. Na desni in levi strani bilo je vse v ognji; le samo ta hiša bila je popolnoma obvarovana, kakor zelen otok sredi suhe in prazne puščave; razun nekaj tersk na dvorišči, kamor so iz sosednje hiše goreči tramovi padli, ostalo je celo posestvo popolnoma nepoškodovano. V dveh urah bila je vsa vás

kup pepela in ogorkov; ta hiša pa je stala sredi med pogoriščem ravno tako, kakor jo sedaj vidite. Jaz, kakor tudi moji farani in vsi, ki so prišli do današnjega dne ogledat nesrečni kraj, niso mogli drugač razložiti te čudne rešitve, kakor da je čudež; tu je tedaj najberže božja roka neposredoma pomagala; priprošnja revnih duš je pridne prebivalce z vsem imetjem vred rešila. Enoglasno sklenili so tedaj zastopniki občine napraviti v spomin te čudežne rešitve podobo milostljive nebeške Kraljice, na katero se z največim hrepenenjem za usmiljenje ozirajo revne duše, kot k svojemu najslajšemu zavetju, in vsako soboto in nedeljo gorí pred podobo viseča lučica na stroške prebivalcev.

Te dogodbe ne mogel bi bolje skleniti, kakor če si derznem, obervivši se do dobrih serc, ljubih bralcev, jih lepo prositi, da se prav velikokrat spominjamo svojih že v večnost poklicanih bratov in sester, ki so umerli v veri, ter sedaj počivajo v posvečeni zemlji. Ti so že božji prijatelji, pripravljeni svoj dan preseliti se v nebeške prostore, v večni Jeruzalem. Pridobimo si v njih najboljše in najzvestejše prijatelje, pomagajo nam potem s svojo priprošnjo v stiski, boleznih in tugi, prosijo ljubega Boga za nas, za prav srečno zadnjo uro; in ko smo oči za ta svet zaperli, potem spremijo nas pred Božji sodnijski stol, govore za nas uboge grešnike, kažejo na naše za nje opravljene molitve in dobra dela v tem za vso večnost odločilnem trenutku, in sprosijo nam usmiljenje in milost od Boga.

Prof. Janez Repič.

Kneipp in njegov poklic.

(Dalje.)

Povedal sem zadnjič, kako je Kneippovič prišel do tega, da star cirka 20 lét je jél latiniti in sklanjati „mensa — ae.“ toda le doma pri g. vikariju osebujno, privatno. Ko bi bil takrat kdo rekel: Veste, ta-le „starčevič — dijak“ bode svoj dan tako sloveč gospod in učenjak, da ga bo ves svet občudoval, cesarji in kralji bodo pribegali pod peruti njegove učenosti, njegove pomoči iskali; kaj bi bili odgovorili tacemu vedežu? Po hervaško reči: „bio bi mu svaki u zube pljunio,“ češ: ti si bizjaški prerok.

V tem takem pa je dijak le nadaljeval:

Nominativus: mensa, der Tisch.

Genitivus: mensae, des Tisches.

Ali kakor sedanji verli P. zlatomašnik Matavž, ko je prišel tudi že dosti póstaren iz Zagreba v Karlovec in je moral pokazati, kako se je učil u Zagrebu hervatski sklanjati, n. pr.:

N. Hic lupus, ovaj vuk.

G. Hujus lupi, ovoga vúka.

D. Huic lupo, ovomu vúku.

Vocativus. Vúče! itd.

Taki prizor s postarnim dijakom je pa P. profesor Adalbert Zgubić nam pokazal, djal bi, le za razvedrilo; kajti Karlovec se je štel pod „vojaško granico,“ ki je bila „tajč“ in mi dijaki smo se učili „tajč,“ — se vé, da tudi malo magyarsčine pod Slovakom Mihajlom Banyi-em.

Ali ... zaneslo me je zopet od poti, od starega dijaka Sebast. Kneippa k ne mlajšemu hervaškemu

dijaku, sedaj frančiškanskemu zlatomašniku P. Feličjanu Antonu Matovžu! Tedaj, nátrag!

Kadar je Kneipp dijak prišel od gosp. vikarija Merklé-ja iz vikarišča, se je urno in prav pošteno naučil svoj „lekcijon.“ kakor se je takrat reklo. Potem, ne da bi se okrog potikal, kakor dostikrat n. pr. ljubljanski dijaki, ki jih je večkrat videti n. pr. „pod Turnom“, pri Savskem mosti, na Gradu, ali še drugod, kjer bi jih ne bilo treba. Vsled premnogih izletov pa ob koncu semestra 20 forintov Sava odnese na Hernaško, večkrat pa tudi še dijaka samega odplove v Karlovac ali ga še kje na Kranjskem pustí, n. pr. v Litiji.

Kneipp dijak pa je bil praktičen mladeneč; kadar je šolske dolžnosti imel doveršene, je skušal domačim, kjer je bil v stanovanji, pri delu pomagati ter jim koristen biti, kakor si bodi. Zdaj je bil pri živini v hlevu, zdaj je prijel za žago, za sekiro, matiko. Vse mu je šlo dobro od rok.

Je-li pa zdaj vendar sáj mir imel, so-li jenjale zadrege za reveža Kneippa?.. O kaj še! Tisti „borgomastro,“ kakor torinska knjižica župana imenuje, imel je reveža starega dijaka svoj pot na muhi, kakor da bi mu bil kak dijak že v želodcu obležal! Imel je bore Kneipp n. pr. eno samo srajco, ne kakor v marsikterem kolegiju, ki morajo tudi reveži prinesiti vsaj po 4 ali več srajc. To je „borgomastro“ ščipalo in mu budilo nevarne sume zoper našega dijaka. Rekel je njegovi gospodinji: „Slišite, ta reč meni ni nič prav všeč; noben človek mu nič ne pošlje, nihče se ne briga zanj: moral je berž ko ne nekaj načiniti?”

Ubogemu dijaku je to prišlo na uho, in zopet nov strah! Vender njegova gospodinja ga je proti svojemu možu zagovarjala in prosila ga, naj dijaku nič ne pové o tem, revšče živí že tako v vedni bridkosti, ko je vender tako dobra duša! Boječ je kakor kak služabni ubožec; če se mu tudi nič ne reče, se ves trese! Svesta sem si, da se bo vse to na dobro pojasnilo.

Pa res! Na luč je prišlo veliko prej, kot je zadolženec mislil. Njegova družina, vsa v sto in tisuč skerbéh, zvedela je, da se sin pri gosp. vikariju učí latinščine v Groenembachu. Starejša hči je dobila nalogo, da naj gre rekognoscirat, pozvedovat in iskat upornega tkavca. Slučilo se je, da pride sestra prav v hišo, kjer se je brat nahajal. To pot je bil „studiosus“ prav za prav izdan. Gospodar, ginjen od vsega, kar je sestra vse povedala, mu je odpustil; toda kaj poreče g. vikarij? Tako je sam sebi govoril naš latinošolec, ko se je bližal na kosilo v vikarijevem stanovanji. „Zdaj je po meni,“ si je mislil dijak. Služabnica, ki je že vse vedela je bila tudi sitna muha ter popraša čast. gospoda Merklé-ja: „Veste, kaj lepega je naredil Vaš gojenec? Zakaj je zapustil svoje domače? Hlinil se je, da gre v Švico, ter se bo naučil novih šég tkanja; namesto tega pa — eccolo qui — vidite ga tukaj: učí se latinščine, če tudi so mu njegovi domači to prepovedali?“ Ubogi dijak je bil bolj mertev kot živ, ko so taka očitanja bila kakor stópe na njegovo glavo. K sreči je gosp. vikarij razumel bridkosti in borbe svojega varovanca. Ko mu je dijak s solznimi očmi razodel vse boje svojega življenja, je vikarij odgovoril: „Ne, ti pač nisi mogel drugač delati, in jest ti odpustim. Poklic je od Boga. Glej, da bo kaj iz tebe.“

O kako je moral ta duhoven svoj dan veselí

biti, da se je tako pohlevno obnašal do reveža Kneippa. Kneipp, pozneje mašnik, je imel neugasljivo hvaležnost do svojega dobrotnika. Ostala sta si naj bolj priserčna prijatelja; toda malo lét je, kar je monsignor Merklé umerl v Woershofenu v naročji tega druzega tkavca, ktereга je Bog storil svetnika in duhovitega zdravnika.

Ako kdo misli, da smo pri koncu s Kneippovim terpljenjem, se jako moti. Toda ne bojte se: Kneipp je junak! Njegova močnodušnost se ničesar ne ustraši. Tega se bomo še nadalje prepričali, ako Bog da!

(Dalje sledi.)

Vstolitev.

(Zakasnjeno.)

Huda zguba je zavila
Faro N... v bridkost.
Zlata zora pa rodila
Nam je serčno veselost:
Pred oltarjem že stojijo
Naš pastir zaželjeni;
Sveti blagoslov delijo
Župnik novoizvoljeni.

Le veselo nas vodite
Vse — na pot pobožnosti;
Grešnike pa posvarite
V svoji ljubeznjivosti.
Skerbno vladajte mladino,
Bogu zvesto služiti,
Kličite nas v domovino
Večne slave in časti.

Kje je cvetka brez bodljaja,
Če še tudi tak' diši?
Sladka steza svet'ga raja
Tudi brez težave ni.
Mili Jezus naj podpira
Krepko vas vse bridke dni;
Solzno oko naj ozira
Se na križ preblaženi.

Da bi serce zmiraj zvesto
In pobožno nam bilo,
Da bi vsi dospeli v mesto
Kjer bridkosti več ne bo:
Nas podpiraj, Jezus ljubi!
Varuj slehernih krivic,
Nas nobenega ne zgubi,
Svojih zvoljenih ovčic.

Simon Gaberc.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva. Nameni za mesec listopad (november):

a) Glavni namen:

Katoliški misijoni na Gerškem in v Turčiji.

b) Posebni nameni:

1. **Praznik vseh svetnikov.** Ta in vsak dan mesca vse naznanjene, a ne še zaznamovane ali hitro nastale zadeve. Poživljenje vere v občestvo svetnikov.

2. **Vernih duš dan.** Dusni mir umerlih kristjanov. Zadeve najpotrebniših prositeljev. Kerščanske pogrebne navade.

3. **S. Pirmin.** Južna Nemčija. Razsvitljena vera, zaupanje v Boga in edinstvo za zastopnike katol. ljudstva. Cerkveno zidanje.

4. **S. Karol Boromej.** Skupno odvracanje strašne nesramnosti po mestih in po deželi. Duhovska in deška semenišča.

5. **S. Zaharija.** Medsebojno spoštovanje in zvestoba zakonskih. Sprideni sinovi in hčere. Nagli jezi in poveršnosti vdani zakonski možje.

6. **S. Engelbert.** Spreobrnjenje krivoverskih staro-katolikov. Ohranitev dragocenih sadov sv. eksercij in ljudskih mistonov.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolna na nogah za posebno pomoč. — Neki grešnik, da bi se spreobrnil. — Lahkomisljen mladenec za poboljšanje. — Goreče v bratovsko molitev priporočena, da bi na prošnje Marije čistega spočetja, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. zadobila ljubi pogled nazaj, ker je že skoro slepa, in tudi v velikih telesnih bridkosti, da bi se ji z božjo pomočjo polajšalo, ako je volja Božja. — Če bo uslišana, hoče zahvalo naznaniti. — Neka bolna prosi za ozdravljenje iz hude bolezni, po priprošnji Marije-Pomagaj, sv. Jožefa, sv. Antona, sv. Filomene in 14 ss. mučencev.

Zahvale.

Mati in en dečko sta umerla za neko boleznijo in bala sem se, da bi tudi jest ne zbolela; obljubo sem torej storila k Materi Božji in sem bila tudi uslišana. Zato naznanjam priserčno zahvalo Mariji D. za njeno priprošnjo in pomoč. Prosim pa tudi, naznanite v „Dan.,“ da sem grešila, ko sem zahvalo predolgo odlašala, ker zgodilo se je to že pred 2 letoma. Ana M.

Letošnje poletje bil sem zelo hudo bolan. Terpel sem nepopisne bolečine in bridkosti, ter izgubil že vse upanje, da še kdaj ozdravim. Zato se začnem priporočati Materi Božji, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu, sv. Roku, in sv. Notburgi, in obljubil sem, če ozdravim, v čast M. Božji in imenovanim svetnikom uslišano prošnjo v „Danici“ naznaniti in iti na božjo pot k Mariji Pomočnici. Zato se priserčno zahvaljujem za zadobljeno zdravje Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Roku in sv. Notburgi. O sv. devici Marija in sv. Anton! prosita za me v vsaki nadlogi in nevarnosti in stojita mi na strani zlasti ob moji smertni uri! R. K.

Bil sem obljubil sv. Jožefu, da objavim zahvalo po Vašem listu „Zgodnji Danici,“ ako bode moja prošnja uslišana. Zatekel sem se bil k sv. Jožefu v tej zadevi; že 5 let sem rokodelec, a neko delo pri izdelovanju usnja mi ni šlo prav, četudi sem si prizadeval na vse mogoče načine. Vkljub vsi moji skerbi nisem mogel priti do zaželjenega znanja. Pride mi na misel sv. Jožef, ki je tudi bil rokodelec in vé za vse težave rokodelskega stanú, zato sem se iskreno njegovi priprošnji priporočil, in na moje obilno veselje sem bil uslišán. Zato iz serca želim, naj bi se vsak rokodelec, kateri je v tej ali oni zadevi, obernil se do sv. Jožefa z gorečim zaupanjem in pristavkom: če je moji duši v zveličanje. Vse drugač pomaga priprošnja sv. Jožefa, kakor pa ostudna preklinjevanja, katerih se ravno v tej zadevi toliko in

toliko zgodi! Te verstice želim podati v zahvalo sv. Jožefu in vljudno prošim, da jih sprejmite. Brez imena došlo.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Premeščena sta čč. gg. Fr. Krumpestar z Leskovca v Ribnico, Anton Pfeifar iz Dobropolj v Leskovec. Novomašnik čg. Fr. Traven gre za kapl. v Dobropolje.

Gorica. V nadškofovi kapeli sta bila preteklo nedeljo mašnika posvečena čč. gg. Jurij Bartoli in Jožef Bianchi. S. J.

V Šempeter pri Gorici gre za duh. pomočnika čg. Fr. Knavs. Umerl je v Zdravšini 19. t. m. vikarij čg. Jožef Ceriani. R. I. P.

Dijamantno sv. mašo bode obhajal 29. t. m. č. g. Jožef Sovdat, župnik v pokoju.

Kolera v Galiciji še zmeraj dosti hudo razsaja; 24. t. m. jih je zbolelo 67 in umerlo 41.

V **St. Hipolitu** je v državni zbor voljen verli katoliški učenjak in profesor dr. Scheicher z 237 glasovi. Veliko veselje za katoličane, pa tudi zaupljivo velika korist za katoliško stvar.

V **Belgiji** so pri volitvah zmagali katoličani zoper liberalce in imeli bodo v zbornici veliko večino. Hvala Bogu! Tam namreč so liberaluški gadje že hude reči počenjali.

Mladolaška vlada je po vsi Italiji prepovedala in razgnala socijalistiška rogoviljska društva. Če jš bode to kaj dosti pomagalo, ko je kr... iz hleva?

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Žuženberka 10 gld. — V. č. g. uršul. spovednik Rok Merčun 2 gld. — Prečast. g. kanonik Anton Urbas 5 gld. — Preč. g. dekan Tom. Kajdiž 5 gld. — Čast. g. župnik Peter Vartol 5 gld. — Monsignor dekan Mat. Kožuh 10 gld. — Č. g. duhovni pastir J. Dernovšek 2 gld. „ob godu.“ — Novakovi 2 gld. — G. K. P. 25 gld. — Domino 1 gld. — Iz Selic prijatelj mladine 2 gld. — Č. g. župnik Anton Kerčon 5 gld. — Čast. g. župnik Jern. Stergar 2 gld. — V. č. g. Jan. Smrekar 1 gld. 50 kr. — V. č. g. prof. dr. J. Dolenc 5 gld. — Vis. čast. g. župnik Jož. Kerčon 5 gld. — Čast. g. župnik J. Novak 10 gld. — Č. g. kapl. J. Krumpester 3 gld. — V. č. g. župnik Mat. Preželj 5 gld. — Č. g. župnik Tom. Šlibar 5 gld. — Čast. g. župnik Lor. Kristofig 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Lor. Kristofič 1 gld. 50 kr. — Marija 1 gld.

Za katoliški dom v Ljubljani: Neimenovan iz Primorskega 100 gld. nepovračilno. — Neimen. 50 gld. — Č. g. župnik Peter Vartol 5 gld.

Za sv. Očeta: Iz Žuženberga 25 gld.

Za razne dobre namene: Iz Žuženberga 15 gld.

Za razširjanje sv. vere: G. prof. dr. J. Dolenc 2 gld. 10 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. Fr. Bernik 5 gld.

Za afrikanski misijon: Nepozn. oseba po preč. g. župniku Fr. Vohincu 5 gld.

Za katol. delavsko društvo: Preč. gosp. dekan Mih. Tavčar 25 gld.

Za katol. družbo gg. vseučilišnikov na Dunaju: Preč. gosp. dekan Mih. Tavčar 25 gld.